

LAUDATIO: VALÉRIE MICHAUX

Valérie Michaux staat ruim vijf jaar aan het hoofd van de afdeling Campagnes, Politieke belangenbehartiging en Communicatie van Amnesty International Franstalig België, nadat zij meer dan tien jaar voor Artsen Zonder Grenzen heeft gewerkt. Als journaliste nam ze ook actief deel aan de oprichting van Infosud-Belgique, een internationaal persagentschap binnen een internationale beweging met onder andere als missie de journalistieke promotie van positieve burgerinitiatieven in verschillende, voornamelijk Afrikaanse, landen van de "Francophonie".

Tijdens haar carrière in de wereld van NGO's en journalistiek heeft ze altijd een speciale aandacht gehad voor fotografie en het werk van persverslaggevers, die ze regelmatig begeleid heeft bij de realisatie van hun reportages over vergeten humanitaire problemen of mensenrechtenschendingen.

Bijna vier jaar geleden sprak ik voor het eerst met het HUMA Collectief en ontdekte bij deze gelegenheid het prachtige werk van Virginie Nguyen. Het was een moment waarop de media ons informeerden over de vluchtelingen 'crisis' en waarop migranten werden gezien als indringers die – uiteraard – onze westerse cultuur radicaal zouden veranderen. De voorpagina's van sommige media – waarvan ik de naam bewust niet zal vermelden – onderhielden de angst voor de ander. En plotseling, onder druk van sommige politici die ik ook niet zal noemen – werden de migranten schuldig aan al onze kwalen. De haatboodschappen die op sociale netwerken circuleerden, boezemden ons zowel angst in als dat ze ons misselijk maakten.

In deze negatieve en schadelijke commotie rond migratie ontstond het HUMA Collectief, met één wens: een positief beeld geven van deze migranten; met één project: om via fotografie de veerkracht van deze mensen te

documenteren die "vluchtelingen", "migranten" of "asielzoekers" worden genoemd en die in staat zijn recht te krabbelen en overeind te blijven in onze vaak vijandige samenleving.

Amnesty International – en ik als vertegenwoordiger – pikte dit op en besloot hun werk te tonen als een reizende tentoonstelling, die sindsdien door 60.000 mensen in Franstalig België werd gezien en zeker heeft bijgedragen tot een veranderende houding en perceptie van de publieke opinie over migranten.

In deze tentoonstelling, volgde Virginie Abu Ali, een Syrische vader die in staat was weer overeind te krabbelen als vluchteling in Duitsland; en Abdalla, wiens carrière als schilder een nieuwe wending nam in België nadat hij zijn land Syrië moest ontvluchten, omdat zijn schilderen het regime niet behaagden en hij zich bedreigd voelde.

Ze volgde ook Hussein, een jonge Irakees die amper 17 was toen zijn ouders hem uit veiligheidsoverwegingen dwongen te vluchten. Het is nochtans niet de vluchtweg waarop

deze minderjarige bijna verdronk die Virginie heeft gekozen ons te laten zien. De Hussein die Virginie ons toonde, is een man die alleen leeft voor de zwemsport. Met vriendelijkheid, tederheid en empathie fotografeerde ze de veerkracht van deze jongeman met een beperking, die een grote sportieve toekomst in Irak werd beloofd toen hij werd geselecteerd voor de Paralympische Spelen en houder was van meerdere medailles. Ze legde een menselijk gezicht op deze jonge migrant en benadrukte zijn hoop om op het podium te komen en zijn toekomstige medailles voor België te halen.

Met het werk van Virginie zijn we ver weg van stereotiepe en polariserende beelden van migranten die onze landen binnenvallen met als enig doel onze middelen te stelen. We zijn ook ver verwijderd van de ellendige clichés die het imago versterken van een migrant als slachtoffer van ontmenselijking en misbruik. We bevinden ons in de menselijkheid, het burgerschap, de toewijding - de echte - om te onthouden dat er achter de doden op zee, kinderen, vrouwen en mannen zijn, vaak heel jong maar acteur van hun eigen leven, en die de toekomst zijn van wat onze samenlevingen vandaag moeten zijn - inclusieve en diverse samenlevingen. Dit alles wordt door Virginie en haar werk perfect belichaamd. •